

Nar at gjøre sin Betragtning gjældende. Det vil jo altsaa vise sig ved Afstemningen, som følger her efter, hvorvidt andre Medlemmer have været i samme Stilling som det ærede Medlem. At det har været Tilfældet med eet æret Medlem (Broberg), overraster jo Ingen af os, men jeg føler mig overbevist om, at de ærede Medlemmer ville findes at være i Minoritet. Den Indvending, det ærede Medlem gjorde mod en ny Affattelse af den midlertidige Bevillingslov, at hvorledes man end indretter den, ville Udtrykkene være vage og ubestemte, og ville kunne give Plads for forskjellige Fortolkninger, den er ogsaa rigtig; men det er en uafviselig Sag, at det er saa paa Grund af det Meningsløse, der i og for sig er i den midlertidige Bevilling, især naar man udtrykkelig vil kalde den en midlertidig Finantslov; thi hvad der i en Finantslov skal udtrykkes ved en lang Række specificerede Posteringer, det skal i den midlertidige Lov samles i et eller faa enkelte Udtryk, og at disse enkelte Udtryk ikke kunne være udtømmende, ligger jo ganske i Sagens Natur. Naar altsaa jeg maa give det ærede Medlem Ret i, at denne Indvending rammer, saa maa jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at den rammer enhver midlertidig Bevilling, som man vil opstille, og at det, at den rammer, har sin Grund deri, at midlertidige Finantslove i og for sig ere en Utting. — Et æret Medlem her overfor (H. C. Hansen) formanede os stærkt til ikke at afvige fra det Forslag, som nu foreligger, og foreholdt os, hvad Følgen deraf kunde være. Vi kunde nemlig, naar den midlertidige Finantslov forkastedes, og den endelige Finantslov ikke blev vedtaget, befinde os i meget uheldige Omstændigheder. Ja, det er ogsaa rigtigt, men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at denne Formaning kan vendes til to Sider. Det er ikke Ret at anbringe den overfor Landstinget alene, medmindre man vil gaa ud fra den Hovedbetragtning, at hvad Folkethinget har vedtaget, er og bør være det Endelige. Fastholder man denne Betragtning, ja, saa er det en anden Sag. Et æret Medlem fra Rjøbenhavn (Broberg) havde Ordet for at give os en Orientering med Hensyn til sin Stilling i Sagen, og denne gif da ud paa, at man maatte tage de midlertidige Bevillinger, de midlertidige Finantslove som et nødvendigt Onde; da nu Forholdene en Gang vare saaledes, maatte man finde sig deri. Paa den Maade kan man modtage Alt, hvad det skal være i Verden, paa den Maade ophører enhver Betragtning af, hvad der er Ret eller Uret, hvad der er rigtigt eller feil. Man tager det kun, fordi det er saa frelsommeligt at tage det, fordi man betragter det som et

nødvendigt Onde; man lægger Hænderne i Skjødet og lader det gaa, saa galt det kan. Det er en Betragtning af Livets Forhold, men det ærede Medlem kan da ikke være saa urimelig at mene, at Alle skulle fastholde den samme Betragtning. — Den høitærede Finantsminister har ikke ganske forstaaet mine Udtalelser, og jeg skal derfor tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad jeg tror, jeg meget klart og bestemt har udtalt, at jeg ikke vil have Noget imod at forsøge paa at ændre det nu foreliggende Forslag og derved altsaa gjøre et Skridt henimod Afgjørelsen af, hvorledes efter Landstingets Mening den midlertidige Bevilling, hvis man overhovedt skulde have nogen, maa se ud. Om det leder til noget Resultat eller ikke; er en anden Sag. Men jeg har tillige føiet til, at jeg ganske bestemt maa fastholde den Betragtning af midlertidige Finantslove, at der under de nuværende Forhold ikke er tilstrækkelig Grund til at give en saadan, og at jeg derfor tilsidst stemmer imod den.

Carlsen: Jeg vil blot med ganske faa Ord sige, hvorfor jeg stemmer, som jeg agter at gjøre i denne Sag. Jeg tror ikke, at Bestemmelsen om, hvilken Wei man vil følge, kan tages, uden at man gjør sig det tydeligt og klart, om vi ere under overordentlige Omstændigheder eller under ganske almindelige Omstændigheder. Efter min Opfattelse ere vi meget langt fra at være i en ganske ordinær, jævn Tilstand. Jeg tror tværtimod, at det næsten er ganske uberegneligt for nogen af os Alle, hvad det mulig kunde føre til, da Sæerne om Forfaaelsen af Grundloven jo ere i den Grad afvigende, som de virkelig ere. Men det er jo ikke alene Sæerne; jeg mener, at vi ere nær ved at gaa helt istaa, haade hvad Lovgivning og Regjering angaar, paa Grund af at en Del Mennesker opfatter det saaledes, som om Grundloven ikke indeholdt i sin Historie en virkelig, gradvis Udvikling fra Snevoldsmagten og til det Stadim, vi nu ere paa, som om der ikke var en historisk sammenhængende Udvikling, saaledes at man maatte forstaa ethvert Mellemstadium, og ogsaa det Stadim, vi nu befinde os paa, i denne Sammenhæng, og vi ere jo derved dobbelt bundne til at erindre, at man ikke med Rette kan tage Plads udenfor Grundloven for at forandre Noget, men vil man have Noget forandret, maa man gaa den Wei, Grundloven foreskriver. Nu vil jeg gjerne indrømme, at det kan se ud, som om disse Betragtninger ikke ligge nær ved det, vi her have at gjøre med, men for mig er det aldeles klart, at det ligger lige tæt derved. Jeg vil und-